

Dániel könyve – Harmincnyolcadik rész

Az ékkövek feltárása: William Miller prófétai álma és az igazság helyreállítása

Jeff Pippenger
2024-01-02

Miller álmában egy láthatatlan kéz egy ládikát küldött neki. Álmában arra a megértésre vezettetett, hogy a ládika méretei „hat négyzet” és „tíz hüvelyk”. A tíznek és a hat négyzetének szorzata háromszázhatvan, ami a prófétai év napjait jelképezi. Miller egy olyan ládikát kapott, amely azt az üzenetet tartalmazta, amelyet hirdetni kellett, és az az üzenet, amelyet hirdetni kellett, azon az elven alapult, hogy a bibliai próféciaiban egy nap egy esztendő jelent. A ládika a Biblia volt, és Miller számára a Bibliát a bibliai prófécia „egy nap egy évért” elvének dimenziójában kellett szemlélni.

„Isten Igéjével kapcsolatban van egy kulcs, amely felnyitja a drága ékszeresládikát megelégedésünkre és örömünkre. Hálát érzek a világosság minden egyes sugara iránt. A jövőben megmagyarázást nyernek azok a tapasztalatok, amelyek most számunkra igen titokzatosak. Némely tapasztalatot talán soha nem érthetünk meg teljesen, mígnem e halandó halhatatlanságot ölt magára.” Manuscript Releases, 17. kötet, 261.

Miller álmában a koporsóhoz egy „kulcs” volt erősítve, amely azt a módszertant jelképezte, amelynek alkalmazására Miller indíttatást kapott.

„Azok, akik a harmadik angyal üzenetének hirdetésében vesznek részt, ugyanazon terv szerint kutatják az Írásokat, amelyet Miller atya követett. A Views of the Prophecies and Prophetic Chronology című kis könyvben Miller atya a következő egyszerű, de értelmes és fontos szabályokat adja a Biblia tanulmányozására és értelmezésére vonatkozóan:—”

„[Az elsőtől az ötödikig terjedő szabályok idézve.]”

„A fentiek e szabályok egy részét képezik; és a Biblia tanulmányozása során mindnyájunknak javára válik, ha figyelembe vesszük az itt lefektetett elveket.” Review and Herald, 1884. november 25.

Amikor Miller kinyitotta a ládikát, „mindenféle fajta és méretű drágakövet, gyémántot, értékes köveket, valamint mindenféle nagyságú és értékű arany- és ezüstpénzt talált benne, szépen elrendezve a ládikában a maguk helyén; és ily módon elrendezve olyan fényt és dicsőséget tükröztek vissza, amelyhez foghatót csak a napé.” Miller felfedezte az igazságok drágaköveit, amelyek az adventizmus alapvető igazságait alkotják. Az általa talált igazságok tökéletes rendben voltak „elrendezve”, és a nap világosságát tükrözték vissza.

Miller ezután az igazságokat „egy középső asztalra” helyezte, és mindenkit arra hívott: „jöjjetek és lássátok meg.” A „jöjjetek és lássátok meg” jelképe a Jelenések könyvében a pecsétek feltöréséből származik, és Miller azokat a bölcseket jelképezi, akik megértik Dániel üzenetét, amely 1798-ban

felnyitott. Azok az igazságok, amelyeket Miller az asztalra helyezett, Dániel könyvének felnyitott igazságai voltak, amelyeket a Júda törzséből való Oroszlán nyitott fel, és arra szolgáltak, hogy próbára tegyék azt a nemzedéket, amely élt, amikor ezek felnyitottak. Ezért a Jelenések könyvének első négy pecsétjéhez kapcsolódó négy élőlény és Miller azt kiáltotta annak a nemzedéknek: „jőjjetek és lássátok meg.”

És láttam, amikor a Bárány felnyitotta a pecsétek közül az egyiket, és hallottam, mintegy mennydörgés szavát, amint a négy élőlény közül az egyik ezt mondta: Jöjj és lásd. És láttam, és íme egy fehér ló; és annak, aki rajta ült, íja volt; és korona adatott néki; és diadalmasan vonult ki, hogy győzzön. És amikor felnyitotta a második pecsétet, hallottam a második élőlényt, amint ezt mondta: Jöjj és lásd. És kijött egy másik ló, amely veres volt; és annak, aki rajta ült, hatalom adatott, hogy elvegye a békességet a földről, és hogy az emberek egymást öljék; és nagy kard adatott néki. És amikor felnyitotta a harmadik pecsétet, hallottam a harmadik élőlényt, amint ezt mondta: Jöjj és lásd. És láttam, és íme egy fekete ló; és annak, aki rajta ült, mérleg volt a kezében. És hallottam egy szót a négy élőlény közepette, amely ezt mondta: Egy mérce búza egy dénárért, és három mérce árpa egy dénárért; de az olajat és a bort ne bántsátok. És amikor felnyitotta a negyedik pecsétet, hallottam a negyedik élőlény szavát, amint ezt mondta: Jöjj és lásd. És láttam, és íme egy fakó ló; és annak, aki rajta ült, a neve Halál volt, és a pokol követte őt. És hatalom adatott nekik a föld negyedrésze felett, hogy öljenek fegyverrel, éhséggel és halállal, és a föld vadállatai által. Jelenések 6:1–8.

Krisztus volt az, akit a Jelenések könyvében a Júda törzséből való Oroszlán jelképezett, aki felnyitotta a hét pecséttel lezárt könyvet; és a Júda törzséből való Oroszlán volt az, aki felnyitotta azokat az ékköveket, amelyeket Miller az asztalra helyezett, majd így hirdette meg mindenki számára: „Jőjjetek, és lássátok.”

Az általa felfedezett igazságokat szemléletesen ábrázolta az 1843-as úttörői chart, amelyről White testvér azt mondta, hogy az Úr keze irányította; ugyanaz a láthatatlan kéz volt ez, amely Millert a drágakövekkel teli ládikához vezette. Az 1842-ben elkészített háromszáz chart Habakuk parancsának beteljesedése volt, hogy írja le a látomást, és tegye azt világossá táblákra. Miller szobájának közepén álló asztala azt a háromszáz chartot (táblát) jelképezte, amelyeket a millerita követek 1842-ben és 1843-ban vittek a világ elé. Ez a chart az 1850-es úttörői charttal együtt Habakuk második fejezetének „táblái” volt.

„A Második Advent előadói és lapjai egyöntetű tanúságtétele volt az, amikor „az eredeti hiten” álltak, hogy a tábla közzététele a Habakuk 2:2–3 beteljesedése volt. Ha a tábla prófécia tárgya volt (és akik ezt tagadják, elhagyják az eredeti hitet), akkor ebből következik, hogy Kr. e. 457 volt az az év, amelytől a 2300 nap számítandó. Szükséges volt, hogy 1843 legyen az első közzétett időpont, hogy „a látomás” „késlekedjék”, vagyis hogy legyen egy késedelmi idő, amelyben a szüzek serege elszunnyadjon és elaludjék az idő nagy tárgyát illetően, közvetlenül azelőtt, hogy az Éjféli Kiáltás felébresztené őket.” James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, 1. kötet, 2. szám.

Azok az emberek, akik kezdtek reagálni az üzenetre (ékkövek), amelyet ezután Habakuk tábláján ábrázoltak, eleinte kevesen voltak, de a nap-év elv 1840. augusztus 11-én történt megerősítésével

az emberek „sokasággá növekedtek.”

„A pontosan meghatározott időben Törökország követei útján elfogadta Európa szövetséges hatalmainak védelmét, és ezáltal keresztény nemzetek ellenőrzése alá helyezte magát. Az esemény pontosan beteljesítette a jövődölést. Amikor ez köztudomásra jutott, sokaságok győződtek meg a prófétai magyarázat azon elveinek helyességéről, amelyeket Miller és társai elfogadtak, és a második advent mozgalma csodálatos lendületet nyert. Tanult és tekintélyes férfiak csatlakoztak Millerhez, mind nézeteinek hirdetésében, mind pedig kiadásában, és 1840-től 1844-ig a mű gyorsan terjedt.” A nagy küzdelem, 334, 335.

Azután a sokaság zaklatni kezdte az ékszereket. Ezen a ponton Miller az ékszerek szétszórásának azonosítására készül. A „szétszórni” szó a Leviticus huszonhat „hétszeresének” egyik elsődleges jelképe, és Miller álmának bemutatásában a „szétszórni” szó valamely változatát tízszer használja. A „tíz” a próba jelképe, és Miller „szétszór” ékszereinek jelképes jelentése helyes megértését prófétai próbának jelöli azok számára, akikre a világ végei elérkeztek.

A „hétszeres” drágakövének elvetése volt az első drágakő, amelyet a laodiceai adventizmus félretett, amikor 1863-ban elbukott Mózes „szétszórásának” próbájában, amelyet Illés (Miller) mutatott be. Ettől a ponttól kezdve a drágakövek egyre inkább szétszórattak, hamisítványokkal keveredtek, és végül teljesen elfedettek. A becses drágakövek elfedése végül odáig jutott, hogy a tok (a Biblia) megsemmisült.

Miller álmában határozott különbség van aközött az első „hét alkalom” között, amikor Miller a „szétszór” szót használja, és az utolsó három alkalom között, amikor e szót alkalmazza. Miután a „szétszór” szót „hét alkalommal” említi, „teljesen elcsüggedt és elbátortalanodott, leült, és sírt.”

Mielőtt Krisztus, akit a Jelenések könyvében Júda törzsének Oroszlánjaként ábrázolnak, megkezdte volna munkáját a hét pecséttel lepecsételt könyv felnyitásában, János sírt. János és Miller egyaránt sírtak, amikor megértették, hogy a koporsót (Isten Igéjét) hamis ékkövek temették be.

És láttam annak a jobb kezében, aki a királyi széken ült, egy könyvet, amely belül és hátul is tele volt írva, és hét pecséttel volt lepecsételve. És láttam egy erős angyalt, aki nagy szóval hirdette: Ki méltó arra, hogy megnyissa a könyvet, és feltörje annak pecsétjeit? És senki sem a mennyben, sem a földön, sem a föld alatt nem volt képes arra, hogy megnyissa a könyvet, sem arra, hogy belenézzen. És igen sírtam, mert senki sem találtatott méltónak arra, hogy megnyissa és elolvassa a könyvet, sem arra, hogy belenézzen. Ekkor egy a vének közül így szólt hozzám: Ne sírj; íme, győzött a Júda törzséből való Oroszlán, Dávid gyökere, hogy megnyissa a könyvet, és feltörje annak hét pecsétjét. Jelenések 5:1–5.

Amikor a Miller által felfedezett és a világnak bemutatott ékszerek fokozódó elutasítása eljutott arra a pontra, hogy a Biblia (a ládika) elpusztult, akkor Miller sírt.

„Ekkor láttam, hogy az igazi drágakövek és pénzermék közé megszámlálhatatlan mennyiségű hamis drágakövet és hamis pénzt szórtak szét. Mélységesen felindított aljas magatartásuk és hálátlanságuk, és megfeddtem, valamint szemrehányással illetem őket ezért; de minél inkább

megfeddtem őket, annál inkább szórták szét a hamis drágaköveket és a hamis pénzt az igaziak között.”

„Ekkor felindultam testi lelkemben, és fizikai erőt kezdtem alkalmazni, hogy kituszkoljam őket a szobából; de miközben egyet kitaszítottam, három másik lépett be, és koszt, forgácsot, homokot és mindenféle szemetet hordtak be, mígnem befedtek minden valódi ékszer, gyémántot és pénzermét, úgyhogy azok teljesen eltűntek a szem elől. A ládikámat is szétszaggatták, és darabjait szétszórták a szemét között. Úgy gondoltam, senki sem veszi figyelembe sem bánatomat, sem haragomat. Teljesen elcsüggedtem és bátorságomat vesztettem, leültem és sírtam.”

Álmának ezen a pontján a „szétszórni” szó „hétszer” fordult elő. Az utolsó három előfordulás különálló az első héttől, s ezáltal prófétai pecsétet helyez a hét szétszórásra mint a 3Mózes huszonhat „hét idejének” jelképeire. Miller második álma, miként Nebukadneccar második álma is, jelképesen azonosítja a „hét időt”.

Amint Jánossal a Jelenések könyve ötödik fejezetében, amikor Miller sírt, a porseprűs férfi (a Júda törzséből való Oroszlán) azután „ajtót nyitott”, és belépett a szobába. Az Atya szemléletes ábrázolása, amint kezében tartja a hét pecséttel lezárt könyvet, amelyet senki sem tudott felnyitni, és amely Jánost sírásra indította, a negyedik fejezet első versében kezdődött.

Ezek után látám, és ímé, egy megnyílt ajtó vala a mennyben; és az első hang, amelyet hallék, olyan vala, mint egy velem szóló trombitaé, amely ezt mondá: Jöjj fel ide, és megmutatom néked, amiknek ezután meg kell lenniük. Jelenések 4:1.

Miller sírt, és látta, hogy egy ajtó megnyílt. „Miközben így sírtam és gyászoltam nagy veszteségem és felelősségre vonhatóságom miatt, megemlékeztem Istenről, és buzgón imádkoztam, hogy küldjön nekem segítséget. Azonnal megnyílt az ajtó, és egy férfi lépett be a szobába, mire az emberek mind elhagyták azt; ő pedig, kezében egy porkefével, kinyitotta az ablakokat, és elkezdte kisöpörni a port és a szemetet a szobából.” Júda törzsének Oroszlánja és a porkefés férfi egy ajtó megnyílásakor érkeztek meg, amikor János és Miller sírtak. Az ajtó megnyílása egy korszakváltás jelképe.

Millerrel együtt sírt, és egy ajtó megnyílt, de imádkozott is. „Teljesen elcsüggedtem és elbátortalanodtam, leültem és sírtam. Miközben így sírtam és gyászoltam nagy veszteségemet és felelősségemet, megemlékeztem Istenről, és buzgón imádkoztam, hogy küldjön nekem segítséget. Azonnal megnyílt az ajtó, és egy férfi lépett be a szobába, mire az emberek mind eltávoztak onnan; ő pedig, kezében egy porkefével, kinyitotta az ablakokat, és hozzáfogott, hogy kisöpörje a szobából a port és a szemetet.”

Az az imádság, amely az utolsó napok történelmének útjelzője, az az imádság, amelyet Dániel és a három méltó férfi a második fejezetben, továbbá Dániel a kilencedik fejezetben jelölt meg. Ez a Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetének a „hétszer” idejére vonatkozó imádsága, amelyet a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének két tanúja akkor fog imádkozni, amikor felismerik, hogy szétszórtak. A két tanúnak meg kell ismételnie azt, amit Dániel tett a kilencedik fejezetben, amikor felismerte, hogy Mózes átkának beteljesedéseként „szétszóratott”. A két

tanúnak meg kell ismételnie azt, amit Miller az álmában szemléltetett, amikor eljutott arra a pontra, ahol drágakövei „hétszer” szétszórattak.

Amikor azt az imádságot kijelölik, ajtó nyílik, megérkezik a seprős ember, és a szoba üres. A gonosz tömeg eltűnt, és új korszak érkezett el. Ekkor Júda törzsének Oroszlánja, akinek szórólapátja kezében van, „kinyitotta az ablakokat, és elkezdte kisöpörni a szobából a port és a szemetet”, és amint „kisöpörte a port és a szemetet, a hamis drágakövek és a hamis pénz mind felemelkedtek, és felhőként kimentek az ablakon, a szél pedig elhordta őket.”

A nyitott ablakok is választóvonalat jeleznek, mert amint a szemetet az ablakon át kihordják, azok, akik teljesítették a Malakiásnál található parancsot, amely az utolsó napok „papjait” arra utasítja, hogy: „Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregek Ura, ha meg nem nyitom nektek az egek csatornáit, és ha nem árasztok rátok olyan áldást, hogy be sem tudjátok fogadni.” A nyitott ajtó és a nyitott ablakok a korszakváltást jelképezik, amely akkor teljesedik be, amikor a gonosz papok eltávolíttatnak, az igaz papok pedig áldásban részesülnek.

Amint a porseprős férfi hozzákezd padlója megtisztításához, Miller egy pillanatra lehunyja a szemét. „A nyüzsgés közepette egy pillanatra lehunytam a szememet; amikor kinyitottam őket, a szemét mind eltűnt. A drága ékkövek, a gyémántok, az arany- és ezüstpénzek bőséggel szétszórva heverték az egész helyiségben.” Azután a becses és a hitvány teljesen elvált egymástól.

Ezután a nagyobb ládikát az asztalra helyezték, és a szétszórt ékszereket beledobták. „Azután az asztalra helyezett egy ládikát, amely sokkal nagyobb és szebb volt az előzőnél, majd marokszámra összeszedte az ékszereket, a gyémántokat, a pénzérmeiket, és a ládikába dobta őket, mígnem egy sem maradt, jöllehet némelyik gyémánt nem volt nagyobb egy gombostű hegyénél.” Miller alapvető igazságai ezután egybegyűjtettek nemcsak a Bibliával, hanem a Prófétaság Lelkével is, és ezek az igazságok még szebbek és ragyogóbbak lettek, mint eredetileg voltak.

Amikor az Ulai folyóról szóló látomást az 1798-ban felnyitott üzenet összefüggésében vizsgáljuk, úgy kell értenünk, hogy e igazságok közül némelyeket korlátozott a Millernek adott keret. Az is várható tehát, hogy e igazságok közül némelyek tágasabbak és szebbek lesznek, jöllehet némelyikük kicsinek vagy jelentéktelennek tűnhet.

Amikor az igazságok helyreállíttatnak, egy nagyobb ládába vettetnek, és akkor ismét elhangzik a felhívás — nem Miller által, hanem Krisztus által (aki a „dirt brush man”, aki Júda törzsének Oroszlánja) —: „jöjj és lásd.” Ez azonosítja, hogy éppen most történt meg egy fellepezés alóli feloldás, és a végső feloldás Jézus Krisztus kinyilatkoztatása, amely közvetlenül a kegyelmi idő lezárulása előtt megy végbe, vagy amint White testvérnő megjelöli: amikor a „dirt brush man” belépett.

„Bepillantottam a ládába, de szememet elvakította a látvány. Tízszerezésével ragyogtak korábbi dicsőségüknek. Azt gondoltam, hogy a homokban csiszolódtak fényesre ama gonosz személyek lábai által, akik szétszórták és a porba tiporták őket. Gyönyörű rendben voltak elhelyezve a ládában, mindegyik a maga helyén, minden látható nyoma nélkül annak a

fáradozásnak, amelyet az a férfi végzett, aki odavetette őket. Az örömtől felkiáltottam, és e kiáltás felébresztett engem.” Early Writings, 83.

A késedelem ideje és az első csalódás 2020. július 18-án érkezett el, és 2023 júliusa óta a Júda törzséből való Oroszlán feltöri Jézus Krisztus kinyilatkoztatásának pecsétjeit. Ez a pecsétek feltörése magában foglalja Dániel könyvét is, és Miller álmának vizsgálatát a következő cikkben fogjuk befejezni.

A „porseprűs ember” munkája a „bölcspapokkal” együttműködésben valósul meg, és azoknak a „papoknak” a munkáját, akik a Jelenések tizenegyedik fejezetének két tanúja, és akik Ezékiel harminchetedik fejezetének feltámadott, megszáradt csontjai, Isten Igéjének más vonalai is ábrázolják. E vonalak közül néhányat második tanúként fogunk felhasználni arra vonatkozóan, amit William Miller második álmával kapcsolatban azonosítottunk.

„Az Írások a mi javunkra adtak, hogy oktatásban részesüljünk az igazságra. A világosság drága sugarait elhomályosították a tévelygés felhői, de Krisztus kész elsöpörni a tévelygés és a babona ködeit, és feltárni előttünk az Atya dicsőségének ragyogását, hogy mi is ezt mondjuk, amint a tanítványok mondták: »Avagy nem gerjedezt-e a mi szívünk mibennünk, mikor nekünk szólt az úton?«” Publishing Ministry, 68.